

κυρίου κυρίου Κωνσταντίνου, καὶ τῶν εὐγενεστάτων καὶ φιλοχρίστων ἀρχόντων τε καὶ πραγματευτῶν τῆς περιφήμου καὶ θεοστηρίχτου ταύτης πολέως Σεβρῶν πρὸς κοινὴν τῶν φιλομύσων ὀρθοδόξων ὠφέλειαν. Ἐν Βιέννῃ. Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Τυπογραφίᾳ Γεωργίου Βενδότη. 1802. εἰς 8ον.

(377) — Ἐγκώμια νεοφανῆ, ἧτοι Ἀκολουθία πανίερος εἰς τὴν Πανσέβαστόν τε καὶ Παναγίαν Μετάστασιν τῆς ὑπερευλογημένης, καὶ πανδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τε καὶ ἀειπαρθένου Μακαρίας Μαρίας ψαλλομένη τῇ ιε΄ Αὐγούστου, ἧ, τῇ πρὸ Αὐτῆς, ὡσπερ καὶ τῷ Μεγάλῳ Σαββάτῳ. Ἡ προσῆπται καὶ λόγος πανηγυρικός, ἐν ᾧ παρεκβατικῶς μὲν ἀναγκαίως δὲ (ὡς πρὸς τοὺς τῆδε.) ἀποδείκνυται, μικρὸν, τὸ, πρὸ τόκου ἐν τόκῳ, καὶ μετὰ τόκον, Παρθένος. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα, σπουδῆ τε καὶ φιλοτίμῳ δαπάνῃ τῶν τῆς περιφανεστάτης Ἑλλάδος πανευγαυοῦς μοίρας. Ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Γιούλλιαν Γενόβης τυπογραφείῳ τοῦ τῆς Πιάνε Ἰακώβου, ἔτει αἰβ΄. 1802. εἰς 4ον.

(378) — Ἀντιφώνησις πρὸς τὸν παράλογον ζῆλον, τῶν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ἐρχομένων φιλοσόφων, δεικνύουσα ὅτι μάταιος, καὶ ἀνόητος εἶναι ὁ ταλανισμὸς ὁποῦ κάνουνσι τοῦ γένους μας, καὶ διδάσκουσα ποία εἶναι ἡ ὄντως, καὶ ἀληθινὴ φιλοσοφία· τούτοις προσετέθη, καὶ παραίνεσις ὠφελιμωτάτη πρὸς τοὺς ἀδελῶς πέμποντας τοὺς υἰοὺς των εἰς τὴν Εὐρώπην χάριν πραγματείας, ἁμφότερα σχεδιασθέντα, καὶ συντεθέντα πρὸς Ναθαναὴλ Νεοκαισαρέως τοῦ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει ἡσυχάζοντος. Νῦν δὲ πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα δαπάνῃ τῶν ἐντιμοτάτων πραγματευτῶν Κυρίων Ἰωάννου Καρακάλλου, καὶ Δημητρίου Κοντογόνῃ τῶν Πελοποννησίων. Ἐν Τριεστίῳ 1802. παρὰ Μπράντατς καὶ Μπέσεκ. εἰς 8ον.